

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 125.526 van 20 november 2003
in de zaak A. 139.039/VII-30.345.**

In zake : de n.v. SOCIÉTÉ DE RECHERCHES IMMOBILIÈRES,
die woonplaats kiest bij
Advocaat B. MARTENS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Louizalaan 106

tegen :

de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest
(OVAM),
die woonplaats kiest bij
Advocaten P. LUYPAERS en H-K. CARÊME,
kantoor houdende te HEVERLEE,
Ijzerenmolenstraat 105.

tussenkommende partij :

de n.v. PROMAVIL,
die woonplaats kiest bij
Advocaten G. VAN THUYNE en D. DE ROOVER,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Tervurenlaan 268A.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat de n.v. SOCIÉTÉ DE RECHERCHES IMMOBILIÈRES op 11 juli 2003 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het besluit van 9 mei 2003 van de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest houdende ambtshalve uitvoering van voorzorgsmaatregelen met betrekking tot gronden gelegen aan de Rittwegerlaan te Machelen, kadastraal gekend als Afdeling 1, Sectie A, perceelnrs. 115 n, 116 f 3 en 344 h;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 oktober 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat M. SCHURMANS die, loco Advocaat B. MARTENS, verschijnt voor de verzoekende partij, van Advocaat P. LUYPAERS, die verschijnt voor de verwerende partij en van Advocaat D. DE ROOVER, die verschijnt voor de tussenkomende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. SOURBRON;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat met een verzoekschrift van 5 september 2003 de n.v. PROMAVIL vraagt om in voorliggend kort geding te mogen tussenkomen; dat op dit verzoek kan worden ingegaan nu uit het voorwerp van de zaak blijkt dat de n.v. PROMAVIL belang heeft bij de uitkomst van het aangespannen geding;

2. Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

2.1. De verzoekende partij is eigenaar van een aantal percelen grond gelegen aan de Rittwegerlaan 1 en 3 te Machelen, kadastraal gekend als eerste afdeling, sectie 1, perceelnrs. 115 n, 116 f 3 en 344 h. Voornoemde percelen zijn door de verzoekende partij verhuurd (geweest) aan verschillende andere vennootschappen die er hun exploitatie gevestigd hebben (of hadden). Onder meer de tussenkomende partij heeft tot 1997 op gedeelten van twee van voormelde percelen een milieuvergunningsplichtige activiteit uitgeoefend.

Bij besluit van 12 mei 2000 van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw zijn de percelen aangewezen als historisch verontreinigde gronden waar bodemsanering moet plaatsvinden.

2.2. Op 7 juni 2000 is de verzoekende partij door de Openbare Afvalstoffenmaatschappij voor het Vlaamse Gewest (OVAM) aangemaand om met betrekking tot het perceel 115 n en de gedeelten van de percelen 344 h en 116 f 3

waarop de n.v. PROMAVIL nooit gebruiksrechten heeft gehad een beschrijvend bodemonderzoek uit te voeren.

2.3. Op 7 juli 2000 heeft de verzoekende partij aan de OVAM een schrijven gericht waarin zij vraagt dat haar het statuut van onschuldig eigenaar zou worden verleend en dat zij overeenkomstig artikel 31, § 2, van het Bodemsaneringsdecreet zou worden vrijgesteld van elke bodemsaneringsverplichting. Deze vraag van de n.v. SOCIÉTÉ DE RECHERCHES IMMOBILIÈRES heeft uiteindelijk geleid tot een besluit van 22 december 2000 van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw waarbij de verplichting tot het uitvoeren van een beschrijvend bodemonderzoek wordt bevestigd. De verzoekende partij heeft tegen voormeld besluit een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad van State (zaak gekend onder het nr. A. 100.684/VII-23.190). De vordering tot schorsing werd verworpen bij arrest nr. 100.350 van 25 oktober 2001. Het annulatieberoep is nog hangende.

2.4. De verzoekende partij heeft tegen de beslissing van de OVAM van 7 juni 2000 eveneens beroep aangetekend bij de bevoegde minister. Dat afzonderlijk ingesteld beroep resulteert uiteindelijk in een besluit van 7 februari 2001 van de Vlaamse minister van leefmilieu en landbouw waarbij het beroep ongegrond wordt verklaard en de aanmaning tot het uitvoeren van een beschrijvend bodemonderzoek opnieuw wordt bevestigd. Ook tegen voormeld besluit heeft de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad van State (zaak gekend onder het nr. A. 103.003/VII-23.361). De vordering tot schorsing werd verworpen bij arrest nr. 100.351 van 25 oktober 2001. Het annulatieberoep is nog hangende.

2.5. Aangezien de verzoekende partij volgens de OVAM, nadien onvoldoende initiatief aan de dag heeft gelegd om te komen tot een eindverslag inzake het beschrijvend bodemonderzoek, heeft de OVAM op 13 september 2002 beslist om ambtshalve over te gaan tot de uitvoering van het beschrijvend bodemonderzoek, het opstellen van het bodemsaneringsproject, het uitvoeren van bodemsaneringswerken en het bewaken van de eventuele nazorg. De beslissing van 13 september 2002 maakt ten verzoeken van de n.v. SOCIÉTÉ DE RECHERCHES IMMOBILIÈRES het voorwerp uit van een verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad van State (zaak gekend onder het nr. A. 129.247/VII-28.382).

2.6. Eveneens op 13 september 2002 deelt de OVAM aan de verzoekende partij mee dat, gelet op "de ernst van de verontreiniging, de verspreiding ervan en de vordering van het dossier naar een definitieve bodemsanering", overeenkomstig artikel 5 van het Bodemsaneringsdecreet het opleggen van voorzorgsmaatregelen overwogen wordt. Tegelijk wordt de verzoekende partij uitgenodigd haar standpunt over de voorgenomen voorzorgsmaatregelen kenbaar te maken tijdens een hoorzitting in de kantoren van de OVAM op donderdag 19 september 2002.

2.7. Vanaf 3 oktober 2002 vat de OVAM vervolgens een parallelle procedure tot het opleggen van voorzorgsmaatregelen aan ten aanzien van de n.v. PROMAVIL, tussenkomen partij in voorliggend geding.

2.8. Met een besluit van 24 december 2002 van de OVAM worden de n.v. PROMAVIL en de n.v. SOCIÉTÉ DE RECHERCHES IMMOBILIÈRES verplicht om, met het oog op de bescherming van mens en milieu in afwachting van de uitvoering van bodemsaneringswerken, gezamenlijk onder leiding van een erkend bodemsaneringsdeskundige van type 2, voorzorgsmaatregelen uit te voeren waarbij de volgende objectieven moeten worden nagestreefd :

- "* eliminatie van de rechtstreekse bron, met name de aanwezige drijfslag en puur product;
- * beperking van de verspreiding van de verontreiniging buiten de grenzen van voornoemde gronden;
- * monitoring teneinde de voorzorgsmaatregelen, indien nodig, in de loop van de uitvoering ervan bij te sturen".

De door de verzoekende partij tegen het besluit van 24 december 2002 gerichte vordering tot schorsing werd verworpen bij arrest nr. 121.534 van 9 juli 2003 omdat niet voldaan was aan de grondvoorwaarde met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Het beroep tot nietigverklaring van dezelfde akte is nog hangende (zaak gekend onder nr. A/A. 133.310/VII-29.062).

2.9. In een tot de OVAM gericht schrijven van 20 maart 2003 waarschuwt haar raadsman niet vooruit te lopen op de definitieve uitkomst van de procedures die nog voor de Raad van State hangende zijn. Later wordt het gebrek aan samenwerkingsbereidheid vanwege de n.v. PROMAVIL aangeklaagd.

2.10. Nadat de in het besluit van 24 december 2002 vastgestelde termijn van 90 dagen voor het opstellen van een uitvoeringsplan waarin de voorzorgsmaatregelen nader worden uitgewerkt is verstreken, wordt de verzoekende partij door de OVAM op 15 april 2003 formeel in gebreke gesteld en wordt de ambtshalve uitvoering van de opgelegde voorzorgsmaatregelen in het vooruitzicht gesteld indien de verzoekende partij haar verplichtingen niet nakomt tegen 30 april 2003 ten laatste.

2.11. De raadsman van de verzoekende partij reageert op voormelde ingebrekestelling door te wijzen op de noodzaak van bijkomend overleg, onder de leiding van de OVAM, tussen alle rechtstreeks betrokken partijen om te komen tot een "gezamenlijke aanpak" waarbij de voorzorgsmaatregelen concreet worden uitgewerkt met invulling van ieders precieze taken.

2.12. Met het bestreden besluit van 9 mei 2003 beslist de OVAM uiteindelijk om in de plaats en op kosten van de n.v. SOCIÉTÉ DE RECHERCHES IMMOBILIÈRES ambtshalve over te gaan tot de verdere uitvoering van de voorzorgsmaatregelen opgelegd bij haar besluit van 24 december 2002.

In het bestreden besluit wordt onder meer overwogen dat, aangezien de n.v. S.R.I. nog steeds geen bodemsaneringsdeskundige van type 2 heeft aangesteld om de uitvoering van de opgelegde voorzorgsmaatregelen te begeleiden, een vergadering zonder een aangestelde erkende bodemsaneringsdeskundige in het kader van de uitvoering van voorzorgsmaatregelen weinig zinvol is. Tevens wordt gewezen op de dringende noodzaak tot bescherming van mens en milieu tegen het gevaar uitgaande van de vastgestelde bodemverontreiniging.

3. Overwegende dat krachtens 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de nietigverklaring van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende, wat de tweede voorwaarde betreft, dat de verzoekende partij betoogt wat volgt :

"Door de bestreden beslissing wordt aan de verzoekende partij de mogelijkheid ontnomen om nog zelf over te gaan tot de uitvoering van de voorzorgsmaatregelen. Daarenboven wordt daarin bepaald dat de kosten van de uitvoering

van deze voorzorgsmaatregelen zullen verhaald worden op de verzoekende partij.

Deze beslissing vormt een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voor de verzoekende partij.

Immers, de uitvoering van deze maatregelen zal enorme kosten meebrengen. Inschattingen van erkende bodemsaneringsdeskundigen spreken van een kostprijs die varieert tussen 1,5 en 5 miljoen EUR (STUK 15). De verzoekende partij is geenszins bij machte om deze kosten te dragen. Deze kosten leiden onvermijdelijk tot het faillissement van de verzoekende partij.

Dit blijkt eveneens uit het uittreksel uit het vennootschapsdossier (STUK 16). Daarin wordt vermeld (pag. 2 of 15) : 'De brutomarge is negatief; dit bedrijf commercialiseert zijn producten en diensten onder kostprijs. De brutomarge evolueert onregelmatig en is momenteel aan het dalen. Voor het laatste boekjaar bedraagt de evolutie 183,11 %. De investeringen zijn onregelmatig en nemen momenteel af. Het verschil bedroeg voor het laatste jaar 0,00 %. Gelet op het peil ervan kan de solvabiliteit als verslechterd beschouwd worden. Ze blijft alsmear verslechteren. De amplitude van de laatste wijziging bedraagt 419,20 %'.

Ook uit het jaarverslag van de verzoekende partij dd. 31 december 2002 (STUK 17) blijkt duidelijk dat de actuele toestand thans niet houdbaar is. Immers blijkt dat de beheerder aan de leden van de algemene vergadering voorgesteld heeft om de vennootschap verder te zetten teneinde het onroerend goed van de vennootschap te rentabiliseren, niettegenstaande de vennootschap op grond van artikel 633 van het Wetboek van vennootschappen zou moeten ontbonden worden. Uit voormeld verslag blijkt eveneens dat in het boekjaar 2002 een aanzienlijk verlies geleden werd. De ambtshalve uitvoering van de voorzorgsmaatregelen lastens verzoekende partij zal deze financiële toestand nog ten zeerste verslechteren. Tevens is het onmogelijk om tussentijds het bedoeld onroerend goed te verkopen.

De uitvoering van de bestreden maatregel leidt aldus ongetwijfeld tot het faillissement van de verzoekende partij.

Uw Raad heeft ook reeds aangenomen dat een financieel nadeel een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan opleveren wanneer de onderneming door een administratieve beslissing regelrecht naar het faillissement gedreven wordt. Dit is in casu het geval door het opleggen van deze voorzorgsmaatregelen in de bestreden beslissing.

Daarenboven kan opgemerkt worden dat het ernstig nadeel aanwezig is mede gelet op de ernst van de middelen. In het arrest LUPPENS (R.v.St., nr. 39.488, 26 mei 1992) oordeelde de Raad dat de ernst en de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel mee bepaald kunnen worden door de aard van de onwettigheden waarvan de verzoekende (partij) het slachtoffer verklaart te zijn. In het arrest DELHAIZE (R.v.St., nr. 42.781, 4 mei 1993) stelde de Raad onder meer dat het nadeel dat uit de bestreden beslissing voortspuit, moeilijker te dragen en te verdragen moet vallen wanneer die beslissing prima facie op geen manier rechtens verantwoord kan worden (...);

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in hoofddorde verwijst naar de motieven van het arrest nr. 121.534 van 9 juli 2003 waarbij de vordering tot schorsing van de beslissing van de OVAM tot het opleggen van voorzorgsmaatregelen werd verworpen; dat zij stelt dat uit het door de verzoekende partij bijgebrachte uittreksel uit het vennootschapsdossier niet kan worden afgeleid dat een faillissement dreigt en dat het financieel nadeel verbonden aan de uitvoering van de

voorzorgsmaatregelen ondervangen kan worden door met toepassing van artikel 11 van het Bodemsaneringsdecreet een provisie te vorderen van de bodemsaneringsaansprakelijke;

3.3. Overwegende dat in het verzoekschrift tot tussenkomst de tussenkomende partij met betrekking tot het beweerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel volgend betoog houdt :

"Het betoog van SRI inzake het potentieel moeilijk te herstellen ernstig nadeel, valt als volgt samen te vatten :

- Door de bestreden beslissing wordt aan SRI 'de mogelijkheid ontnomen om zelf nog over te gaan tot de uitvoering van de voorzorgsmaatregelen'. (Verzoekschrift p. 9)
- De uitvoering van de voorzorgsmaatregelen zou enorme kosten met zich meebrengen; het eigen vermogen van SRI is negatief; SRI kan de gevolgen niet dragen, en de uitvoering van de bestreden maatregel zou ongetwijfeld leiden tot het faillissement van SRI.

PROMAVIL kan deze argumenten als volgt weerleggen :

- Gezien het feit dat OVAM reeds in een besluit van 24 december 2002 aan SRI de verplichting oplegde om voorzorgsmaatregelen uit te voeren, en zij dit, ondanks een flexibele houding van OVAM, een bereidwilligheid tot samenwerking vanwege PROMAVIL, en een ingebrekestelling door OVAM, tot dusver niet gedaan heeft, en gezien SRI financieel in slechte papieren zou verkeren, lijkt de mogelijkheid dat SRI zelf deze maatregelen nog zou uitvoeren, zeer klein.
- SRI roept financiële moeilijkheden in ter ondersteuning van de visie dat de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zal berokkenen. SRI is evenwel als onroerend goedvehikel, dat nauw verbonden was met de exploitatievennootschappen BIOLUX, NEW BIOLUX en BIOCHIM, mede verantwoordelijk voor de bijzonder ernstige verontreiniging die is ontstaan aan de Rittwegerlaan/Kerklaan te Machelen. SRI heeft zich doelbewust zo onvermogen mogelijk gemaakt, in de hoop om de integrale saneringskost van de site op PROMAVIL, of OVAM, af te wentelen. Dat het uitvoeren van de voorzorgsmaatregelen momenteel de financiële draagkracht van de individuele vennootschap n.v. SRI overstijgt, kan evenwel wel waar zijn; dit is evenwel geen argument om aan de saneringsplicht, noch verplichting tot uitvoering van voorzorgsmaatregelen te ontsnappen.

Dat het eigen vermogen van SRI negatief is, vloeit trouwens niet voort uit het bestreden besluit.

Dit wordt bevestigd door uw Raad in het arrest nr. 121.534 (SRI/OVAM) van 9 juli 2003 waarbij de vordering tot schorsing gericht tegen het besluit van 24 december 2002 verworpen wordt :

'Overwegende ... dat prima facie de laatste jaren er zelfs geen investeringen meer werden gedaan; dat daaruit kan worden afgeleid dat het dreigend faillissement waarover de verzoekende partij het heeft niet zozeer zal worden veroorzaakt door de kosten verbonden aan de met het bestreden besluit opgelegde voorzorgsmaatregelen, maar wel door een structurele afwezigheid van rendabele bedrijfsactiviteiten'; (p. 9 voornoemd arrest).

'Overwegende, wat de beweerde omvang van de kosten verbonden aan de uitvoering van de bestreden voorzorgsmaatregelen betreft, ... dat ten stelligste kan worden betwijfeld of de door de bodemsaneringsdeskundige vooropgestelde varianten wel realistische varianten zijn in het kader van het opstellen van

voornoemd uitvoeringsplan van de voorzorgsmaatregelen' (p. 8 voornoemd arrest)

Door een structureel gebrek aan rendabele bedrijfsactiviteiten, kan SRI zelf rechtstreeks verantwoordelijk worden geacht voor het bestaan van het beweerde ernstig en moeilijk te herstellen nadeel.

Reeds eerder wees uw Raad verzoeken tot schorsing af, wanneer uw Raad de mening was toegedaan dat met een vordering tot schorsing de verzoekende partij wilde remediëren aan de eigen inertie (R.v.St., GEMEENTE SINT-MARTENS-LATEM, nr. 54.118, 29 juni 1995).";

3.4. Overwegende, wat de beweerde omvang van de kosten verbonden aan de uitvoering van de bestreden voorzorgsmaatregelen betreft, dat de verzoekende partij een niet gedateerd stuk neerlegt, opgemaakt door de n.v. GEDAS, een erkend bodemsaneringsdeskundige, dat in vijf varianten voorziet voor de sanering van de betrokken gronden met telkens een opgave van de eraan gerelateerde kosten; dat prima facie die saneringsvarianten meer omvatten dan het strikt uitvoeren van de voorzorgsmaatregelen, vermits ook een kostenraming wordt gegeven voor de sanering van het grondwater gedurende een periode van vijftien tot dertig jaar naargelang de gekozen saneringsmethode, hetgeen bezwaarlijk te verzoenen valt met het principe dat de door de OVAM opgelegde voorzorgsmaatregelen slechts gelden voor een bepaalde duur (artikel 5, § 3, van het Bodemsaneringsdecreet van 22 februari 1995), en met het bepaalde in het bestreden besluit dat de opgelegde voorzorgsmaatregelen slechts gelden in afwachting van de uitvoering van de bodemsaneringswerken; dat daarenboven in het bestreden besluit wordt opgelegd dat de verzoekende partij samen met de tussenkomende partij moet instaan voor het opstellen van een "uitvoeringsplan" waarin de concrete uitvoeringsmaatregelen worden uitgewerkt die nodig zijn om de gestelde objectieven, waarvan de eliminatie van de aanwezige drijflaag van puur product en de beperking van de verspreiding van de verontreiniging buiten de perceelsgrenzen de belangrijkste zijn, te realiseren; dat ten stelligste kan worden betwijfeld of de door de bodemsaneringsdeskundige vooropgestelde varianten wel realistische varianten zijn in het kader van het opstellen van voornoemd uitvoeringsplan van de voorzorgsmaatregelen; dat het niet aan de Raad van State is om binnen het raam van een schorsingsprocedure aan de hand van de voorgelegde stukken zelf te onderzoeken welke exact de kosten van de opgelegde voorzorgsmaatregelen zijn;

Overwegende, voorts, dat uit het neergelegd uittreksel van het vennootschapsdossier blijkt dat de verzoekende partij reeds jarenlang verlieslatend is en de verliezen steeds groter worden, dat ze intussen al haar kapitaal heeft verloren vermits haar vermogen negatief is en dat er door de jaren een algemene

verslechtering van de bedrijfsresultaten merkbaar is; dat in hetzelfde dossier nog wordt opgemerkt dat het bedrijf geen gegevens heeft verstrekt die toelaten de omzet ervan te analyseren; dat er eveneens gewag wordt gemaakt van onregelmatige en afnemende investeringen; dat prima facie de laatste jaren er zelfs geen investeringen meer werden gedaan; dat daaruit kan worden afgeleid dat het dreigend faillissement waarover de verzoekende partij het heeft niet zozeer zal worden veroorzaakt door de kosten verbonden aan de met het bestreden besluit opgelegde voorzorgsmaatregelen, maar wel door een structurele afwezigheid van rendabele bedrijfsactiviteiten; dat, wat de beweerde onmogelijkheid tot verkoop van het goed betreft, in alle redelijkheid moet worden aangenomen dat het de niet betwiste zeer zware verontreiniging van kwestieuze gronden is die een eventuele verkoop ervan zal verhinderen en niet het bestreden besluit dat er toe strekt dat voorzorgsmaatregelen moeten worden genomen; dat niet is aangetoond dat een schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit het door de verzoekende partij aangebracht moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan voorkomen;

Overwegende, tenslotte, dat om de schorsing van de tenuitvoerlegging van een akte te kunnen bevelen er cumulatief aan twee grondvoorwaarden moet zijn voldaan, namelijk het aanvoeren van een ernstig middel dat tot de vernietiging van de aangevochten akte kan leiden en het berokkenen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel door de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte; dat het in casu gaat om twee onderscheiden voorwaarden; dat de afwezigheid van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen zonder dat "de ernst van de middelen" moet worden onderzocht; dat de verzoekende partij dan ook niet nuttig naar de "ernst van de middelen" kan verwijzen, ter adstructie van het aangevoerd moeilijk te herstellen ernstig nadeel;

3.5. Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State gestelde schorsingsvoorwaarde; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van de n.v. PROMAVIL in het administratief kort geding wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op twintig november tweeduizend en drie, door :

Mevr. M.-R. BRACKE,
A. WIJNANTS,

kamervoorzitter,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.